

KULTUR & NÖJE

på Blues & Rootsfestivalen

Kultur- & nöjesredaktör: Carin Janefrid 0480-591 35
Kulturchef: Mikael Hagner 0480-592 39
E-post: kultur@barometern.se, nojet@barometern.se

FOTO: ROGER CARLSSON
P-O Ljungberg blev 10 000 kronor rikare.

Mångsysslare årets bluesstipendiat

Blues & Rootsfestivalen. En riktig trojkanare för svensk blues utsågs till 2009 års bluesstipendiat. Mångsysslaren **P-O Ljungberg**, som bland annat startat skivbolag, arrangerat festivaler och hjälpt till att sprida svensk blues internationellt, var dock helt oförberedd på utnämningen. – Verkligen. Jag är mycket överraskad, detta hade jag absolut inte väntat mig. Jag ser det som en oerhörd ära, säger han sedan han fått ta emot en tavla, blommor och 10 000 kronor.

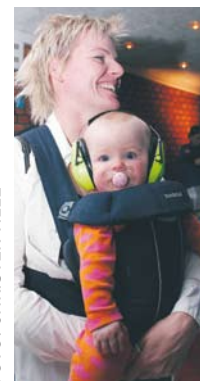

FOTO: CHRISTER TILLE

Yngst på festivalen?

Blues & Rootsfestivalen. Troligen yngsta besökaren på lördagens finalpass: åtta månader gamla **Wilda Magnusson** spanade glatt i bluesen med mamma **Eva Emrin** som tryggt sällskap.

Joe Spinaci Combo vann allas hjärtan

Blues & Rootsfestivalen. Det var liksom inget snack om vem som skulle vinna årets Scandinavian Blues Contest. **Joe Spinaci Combo** vann både publikens och juryns hjärtan med sina färgstarka spelningar. Det innebär att dom får spela på finalpasset under nästa års Blues & Rootsfestival. Publikvådan **Armadillo Blues** får spela på dagen i stället.

FOTO: CHRISTER TILLE
Joe Spinaci Combo vann årets upplaga av SCB.

DAGENS YOUTUBE

Sven Zetterberg: Heartaches was all you got

"Svenne blöder över allting, oblygt och utlämnande, men aldrig utan värdighet. När han sjunger och när han spelar munspel och mest av allt när han spelar gitarr. Bitande, ekonomiskt, inte en ton i onödan, allt förankrat i en känsla så het och så påtaglig att man bränner sig om man kommer för nära." Omdömet är hämtat från en text som den nyligen bortgångne **Lennart Persson** skrev för Barometern-OT:s bluesbilaga förra året och den stämmer alltid in, oavsett låt eller stil, men jag är oerhört svag för Zetterberg när han sjunker ner i soulträsket och den här låten har allt som gör honom så fantastiskt.
PETER AHLÉN

Länk på Barometern.se

Stentuff kvinna bjöd på lång kärleksakt

Jag hör mina grannar till vänster intensivt diskutera bandets repertoar. Delta, Chicago, Louisiana. Nån påstår bestämt att det finns inslag av New Orleans.

Själv ler jag. Avundsjukt. Men lyckligt. Jag kan inte dom där stilmått utantill. Och efter två dagar i Mönsterås surrar det så illa i skallen att jag knappt hör skillnad på blues, jazz, vals eller tango. Men vad spelar det för roll. På Storgatan är vi alla lika när vi kryssar fram mellan glas-sar, korvar, popcornstrutar, jätt-teballonger och tre meter breda barnfamiljer för att komma till nästa scen. En ny artist. Ett nytt band. Ännu en bluesrebus.

Jag skiter i puritanerna. Jag är en medelmått och är glad och stolt över det och jag älskar det norska bandet **Spoonful Of Blues** rockiga spelning på torget och skäms inte över det. Jag köper till och med deras skiva och njuter av charmen längs Storgatan.

Festivalens hjärta och puls. Natttid tar dom tyngre akterna över i Bluespalatset och där ändras allting karaktär. Kraven och kunskanden ökar. Prestationerna stiger.

Som amerikanskan **Kellie Rucker**. Så kompetent och rockigt tung. Eller **Black Coffee**. Eller den krafftulla **Rita Engedalen**. Dom tuffa **Don Darlings**. Inget fel alls på dom men inomhus är konkurrensen stenhård.

Även om jag är inte hittade nåt som skapade minnen för livet.

Jag säger **Erja Lyytinen**. Hon var den största personligheten med den vassaste gitarren. Som hon våghalsigt balanserade med utan att trasa sönder spelningen till en enda lång överdrift.

Men jag säger också den amerikanska duon **Primadonnan Deitra Farr**.

Men jag säger också den amerikanska duon **Primadonnan Deitra Farr**.

Men jag säger också den amerikanska duon **Primadonnan Deitra Farr**.

Men jag säger också den amerikanska duon **Primadonnan Deitra Farr**.

DENNIS ANDERSSON
nojet@barometern.se

Nathan James och Ben Hernandez. Deras hemmagjorda och originella form av delta-blues överraskade positivt. Trots att skivan jag hört med dom är bra den också.

Så måste Mr Bo nämnas. Först backade han upp Deitra Farr under fredagen och sen visade han på lördagen upp en mycket angenäm sida av sig själv och sitt Voodooers, för dagen förstärkt med en liten blåsektion. Så varierat och sofistikerat. Stil och elegans. Han visar att man inte måste åka till USA och hämta artister för att få saker och ting att svänga och gunga i världsklass. Ibland finns det runt hörnet.

Men **Deitra Farr** var förstas bra hon också. Däremot gav **James Harman** ett halvtroget intryck av det jag såg. Men då var klockan så mycket på lördagnatten att omdömesförmågan var allvarligt skadad av all blues och ömma fötter.

Jag tänker på gatubluosen i stället.

Att glida runt mellan scenerna och veta att **Jacob & The Jackals** kanske är nåt för mig. Att fastna en stund. Glida vidare till **Touch of Blues** och sen gå rakt in i **Lil' Camille & The Rattletones** charmfalla. Eller än en gång notera hur fantastiskt bra och populära **Mönsterås Blues Band** är. Eller glädjas åt en suverän spelning av **Under Wheelers** med **Andreas Petersson** som en mycket begävad sångare.

Jag önskar livet kunde vara så okomplicerat lite oftare. Bluespalatset i all ära. Det behövs för tyngdens skull.

Men känslan av att på gatan dela nåt unikt med vem som helst som för några minuter är din närmaste granne är svårslaget.

Apropå mina grannar till vänster. Chicago. Jag tror det var det bandet spelade. Definitivt inte New Orleans.

Så ni kan sluta grubbla. Problemet är löst.

Inte en muskel är oberörd efter Erja Lyytinen konsert på Blues & Rootsfestivalen i Mönsterås. "Allt bara skakar av vad en stentuff tjej kan göra med en gitarr", skriver Barometern-OT:s Dennis Andersson. FOTO: CHRISTER TILLE

Erja Lyytinen älskar scenen

ERJA LYYTINEN
SÖDRA SCENEN

Hon är rankad att vara bland Finlands fem bästa gitarrister.

Och **Erja Lyytinen** missar inget tillfälle att bevisa det för Mönsteråspubliken.

I snudd på varje låt tar hon ett eller par solovarov och det skulle lätt kunna bli för mycket. Ett överspel som gör sönder låtarna mer än det tillför.

Men på nåt vis får hon allt att låta naturligt och självklart. Även om den som är allergisk mot gitarrsolon säkert lämnade i förtid.

Det börjar direkt i den instrumentala **Broadcast** och följs upp av en ilsken och riktigt tung **It hurts me to**.

Erja Lyytinen ser vild och galen och glad ut. Älskar scenen.

Det är en explosiv start, så oerhört

mycket tyngre och räre och bättre än på skiva. Och hon är ensam på scenen. Bandet räknas inte. Hon radar upp ösiga låtar som *Let it shine, Everything's fine, Grip of the blues, Steamy windows and Rollin' & tumblin'* men bryter av med en välbehövlig ballad som *Voyager's tale*.

Det är en lång kärleksakt mellan Erja Lyytinen och hennes gitarr. Tyvärr håller inte rösten samma standard. Den känns lite vek i förhållande till den tuffa inramningen.

Men det inget stort problem. Fokuset ligger på nåt helt annat och det är en total urläslning hon bjuder på.

Inte en muskel är oberörd efteråt. Inte en hjärncell har överlevt.

Allt bara skakar av vad en stentuff tjej kan göra med en gitarr.

DENNIS ANDERSSON
nojet@barometern.se

Jim's Combo gjorde ingen besviken men Barometern-OT:s recensent, Dennis Andersson, förväntade sig ännu mer av superkonstellationen. FOTO: CHRISTER TILLE

Jim's Combo kan inte misslyckas

JIM'S COMBO
CLUBSCENEN

Det är förstas en superkonstellation.

Med Mönsteråsens **Jim Ingvarsson** som trygga sista utpost på trummor, **Mikael Fahleryd** på bas, **Stefan Dafgård** på munspel och sång och **Martin Abrahamsson** på sång och gitarr.

Det kan ju inte misslyckas.

Och det gör det inte heller. Även om en viss besvikelse infinner sig.

Mina förväntningar var högre än så här. Ville ha nåt extra, detaljerna som lyfter till andra nivåer. När som tar täten och befälet och sätter en

Mönsteråsens Jim Ingvarsson tryggheten själv bakom trummorna.

särskild prägel på spelningen. Karaktär. Särart.

Nu blir det väldigt stabilt och pålitligt med en behaglig variation mellan intim Chicagoblues till mer uppslupna dansanta nummer.

Bäst är dom i dom lite tuffare låtarna, när dom växlar tempo och coolt kränger på femmans växel längs när ändlös raksträcka utan när brådska.

Och ju längre spelningen pågår desto bättre blir den. Trots att dom inte gör mycket för förföra den publik som stannar kvar.

Det är hundra procent blues det handlar om. Inget onödigt snack.
DENNIS ANDERSSON

► Läs mer om festivalen på Mönsteråssidorna

Stil och elegans med Mr Bo.

Succé för Hulthfreds Lil' Camille & The Rattletones

LIL' CAMILLE & THE RATTLETONES
LIVE SCEN 5

Dom verkar uppriktigt nästan fnittrigt förvånade över att dom ska stå mitt på gatan och göra sig till inför ett 20-tal åskådare.

En timme senare är gatan full av folk och festivalens mest udda inslag gör braksuccé.

Lil' Camille & The Rattletones är ett renodlat rockabillyband från Hulthfred och det svänger stenhårt trots att sången ligger lite lågt i ljud-bilden.

Än så länge är det covers som gäller och det kan bli trist i längden. Men dom gör sina egna varianter på ett mycket konsekvent sätt och i **Christher Karlsson** har dom en riktig entertainer på bas.

Mycket underhållande.
DENNIS ANDERSSON

SPOONFUL OF BLUES
LIVE TORGET

Sångaren **Jostein Forsberg** antrår scenen i solbrilior, svarta jeans, jeansjacka och en t-shirt som det står **The Who** på.

Redan där borde man fattat att den här norska kvartetten skulle rocka skiten ur fredagens alla andra gatumusikanter. Stentufft. Hårt och rockigt. Rätt men romantiskt.

Och dom spelar med publiken. Den finns inte där när konserten börjar men bandets frenesi och inlevelse och låtar skakar liv i åskådarna och samlar massorna.

Jag ser en man som har fattat. Han går runt och säljer slut alla exemplar av bandets skiva på noll-tid.

Och den karismatiska dansen på scenen fortsätter. Att säga att ett band ger allt är en trist klycha men här beskriver den bättre än nåt annat.

Tung, snärtig, rockig blues utan bli så där grötigt som den så lätt blir annars.

Och Jostein Forsberg visar magen. Det har sin charm det också, särskilt när den inte är en tvätt-bräda.
DENNIS ANDERSSON

DEITRA FARR
LIVE SÖDRA SCENEN

Så skönt med en amerikansk bluesprimadonna som kommer utan överdrivna gester eller poser.

Hon låter musiken tala i stället och uppbackad av ett mycket stabilt **Mr Bo & The Voodooers** blir det en riktigt fin konsert.

Deitra Farr är en imponerande kvinna på alla sätt och ofta överläter hon initiativet till bandet, låter solospelet gå laget runt.

Hon kör en blandning av soul och blues och det är nåt väldigt sympatiskt och behagligt över hela hennes uppenbarelse. Och rösten får det mesta annat att blekna den här fredagkvällen. Kanske hade jag önskat fler riktigt starka låtar, men det är en marginell anteckning. Stark trea.
DENNIS ANDERSSON

Rockiga Kellie Rucker. FOTO: CHRISTER TILLE

Tuffa Don Darlings. FOTO: CHRISTER TILLE